

Diumenge 4 (C) de Quaresma

Text de l'Evangelí (Lc 15,1-3.11-32): En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells». Jesús els va proposar aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: ‘Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca’. Ell els va repartir els béns. Al cap d'uns quants dies, el més jove va vendre's tot el que tenia i se'n va anar amb els diners en un país llunyà. Un cop allí, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta. Quan s'ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es va llogar a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà i es digué: ‘Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers’. I se n'anà a trobar el seu pare.

»Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El fill li digué: ‘Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu’. Però el pare digué als seus criats: ‘De pressa, porteu el vestit millor i poseu-li, poseu-li també l'anell i les sandàlies, porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat’. I es posaren a celebrar-ho.

»Mentrestant, el fill gran era al camp. Quan, de tornada,

s'acostava a la casa, va sentir músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: ‘El teu germà ha tornat. El teu pare l'ha trobat en bona salut i ha fet matar el vedell gras’. El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors el seu pare va sortir i el pregava. Però ell li respongué: ‘Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m'has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras’. El pare li contestà: ‘Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat’».

«Pare, he pecat contra el cel i contra tu»

Mn. Joan Ant. MATEO i García
(Tremp, Lleida, Espanya)

Avui, diumenge Laetare (“Alegreu-vos), quart de Quaresma, escoltem novament aquest fragment entranyable de l'Evangeli segons sant Lluc, en el que Jesús justifica la seva pràctica inaudita de perdonar els pecats i recobrar els homes per a Déu.

Sempre m'he preguntat si la majoria de la gent entenia bé l'expressió “el fill pròdig” amb la qual hom designa aquesta paràbola. Jo crec que hauríem de rebatejar-la amb el nom de la paràbola del “Pare prodigiós”.

Efectivament, el Pare de la paràbola —que es commou veient que torna aquell fill malmès pel pecat— és una icona del Pare del Cel reflectida en el rostre del Crist: «Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, correngué a tirar-se-li al coll i el besà» (Lc 15,20). Jesús ens dóna a entendre ben clarament que tot home, àdhuc el més pecador, és per a Déu una realitat molt important que no vol perdre de cap manera; i que Ell sempre està disposat a concedir-nos amb un goig inefable el seu perdó (fins el punt de no estalviar la vida del seu Fill).

Aquest diumenge té un caire de joia serena i, per això, es designa com el diumenge

“alegreu-vos”, paraules amb què inicia l'antífona d'entrada de la Missa d'avui: «Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa tots els qui l'estimeu». Déu s'ha compadit de l'home perdut i extraviat, i li ha manifestat en Jesucrist —mort i ressuscitat— la seva misericòrdia.

San Joan Pau II deia en la seva encíclica *Dives in misericordia* que l'amor de Déu, en una història ferida pel pecat, ha esdevingut misericòrdia, compassió. La Passió de Jesús és la mesura d'aquesta misericòrdia. Així entendrem que la més gran alegria que donem a Déu és potser deixar-nos perdonar presentant a la seva misericòrdia la nostra misèria, el nostre pecat. A les portes de la Pasqua acudim de bon grat al sagrament de la penitència, a la font de la divina misericòrdia: donarem a Déu una gran alegria, quedarem plens de pau i serem més misericordiosos amb els altres. Mai és tard per aixecar-nos i tornar al Pare que ens estima!

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«El Pare etern va posar, amb inefable benignitat, els ulls del seu amor en aquella ànima i va començar a parlar-li d'aquesta manera: 'Filla meva molt estimada! Fermament he determinat tenir misericòrdia envers tothom i proveir a totes les necessitats dels homes'» (Santa Caterina de Siena)

-

«Sant Joan Pau II deia en la seva encíclica “*Dives in misericordia*” que l'amor de Déu, en una història ferida pel pecat, s'ha convertit en misericòrdia, compassió. La Passió de Jesús és la mesura d'aquesta misericòrdia» (Benet XVI)

-

«El símbol del cel ens remet al misteri de l'aliança que vivim quan preguem el nostre Pare. Ell és al cel, el cel és la seva estança, la Casa del Pare és, doncs, la nostra “pàtria”. El pecat ens ha exiliat de la terra de l'aliança i la conversió del cor ens fa tornar al Pare, al cel. Però el cel i la terra es reconcilien en el Crist, perquè el Fill ‘ha baixat del cel’, sol, i ens hi fa pujar amb Ell, per la seva Creu, la seva Resurrecció i la seva Ascensió» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.795)